

Arrest

nr. 301 087 van 5 februari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. KOLESNIKOVA
Zwitserlandstraat 16
1060 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 februari 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 januari 2024 tot teruggrijping (bijlage 11) en tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegde plaats.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. KOLESNIKOVA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 februari 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot teruggrijping. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.2. Op 2 februari 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.3. Op 2 februari 2024 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

2. Over de rechtsmacht van de Raad

Inzake de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 74/5, §1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, tweede lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden.

De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.1.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Artikel 44, tweede lid, 5° van het PR RvV bepaalt dat, indien een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend en een schorsingsverzoek hangende is, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is er verder op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk - en op het eerste gezicht - onbetwistbaar moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden. Over dit gemis

aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.1.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Uit de stukken gevoegd door de verzoekende partij bij haar verzoekschrift blijkt dat zij op 2 februari 2024 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend bij de Belgische autoriteiten.

De Raad stelt de vraag naar het uiterst dringend karakter van de onderhavige vordering daar de uitvoerbaarheid van de eerste bestreden beslissing is opgeschort ten gevolge van het ingediende verzoek om internationale bescherming.

Artikel 49/3/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Geen maatregel tot verwijdering van het grondgebied of tot teruggrijving kan gedwongen worden uitgevoerd ten aanzien van de verzoeker vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming, en tijdens de behandeling van dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van de verzoeker bedoeld in artikel 57/6/2, § 3.”

Artikel 57/6/2, §3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wanneer, met toepassing van paragraaf 2, de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het kader van het vorig verzoek heeft geoordeeld dat een verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel, kan een dergelijke maatregel enkel gedwongen worden uitgevoerd vanaf het doen van het verzoek en tijdens de in de eerste paragraaf bedoelde behandeling er van, ten aanzien van de verzoeker :

- die een tweede volgend verzoek of meer doet, en
- die zich voorafgaand aan het doen van zijn vorig verzoek en sedertdien, op onafgebroken wijze, bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9.”

De verzoekende partij betwist niet dat een verzoek tot internationale bescherming thans hangende is.

Op het ogenblik van de terechtzitting is er aldus een beschermingsverzoek hangende waarvoor nog geen beslissing werd genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen *“verzoeker bedoeld in artikel 57/6/2, §3”* van de Vreemdelingenwet is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het op 2 februari 2024 door de verzoekende partij ingediende verzoek een eerste internationaal beschermingsverzoek betreft. Het betreft aldus geen tweede volgend verzoek of meer. De verzoekende partij bevestigt ter terechtzitting dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreffende het verzoek om internationale bescherming nog geen beslissing heeft genomen.

De uitvoerbaarheid van de bestreden beslissing is aldus opgeschort zolang door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen beslissing wordt genomen in het kader van dit internationaal beschermingsverzoek van de verzoekende partij. Het gegeven dat de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet bevindt, doet hieraan geen afbreuk.

De Raad merkt nog op dat mocht het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet overgaan tot het erkennen of toekennen van internationale bescherming, hiertegen bij de Raad eveneens een beroepsmogelijkheid openstaat met schorsende werking op grond van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet. Mocht dit beroep worden verworpen, kan het zijn dat de thans bestreden beslissing weer uitvoerbaar wordt. Het staat de verzoekende partij evenwel vrij thans een gewoon schorsings- en annulatieberoep in te dienen conform artikel 39/82, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet en indien de situatie opnieuw dringend wordt de versnelde behandeling van dat beroep te vorderen bij voorlopige maatregelen.

De huidige vordering beoogt niets anders dan de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die *de facto* reeds van rechtswege geschorst is.

3.1.3. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting betoogt dat er sprake is van een uiterst dringend karakter van de vordering daar zij opgesloten is, herhaalt de Raad dat hij niet bevoegd is voor de beslissing tot vasthouding.

3.1.4. In de gegeven omstandigheden kan niet worden vastgesteld dat de tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing tot teruggrijping imminent is en blijkt geen nood tot uiterst dringende behandeling van het verzoek tot schorsing van de eerste bestreden beslissing (zie RvV verenigde kamers, 30 oktober 2018, nr. 211 832).

3.2. Bijgevolg is niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden. Deze vaststelling volstaat om de vordering gericht tegen de eerste bestreden beslissing te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

N. VERMANDER